

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.12.2012, sp. zn. 32 Cdo 2936/2012, ECLI:CZ:NS:2012:32.CDO.2936.2012.1

Číslo: 33/2013

Právní věta: Skutečnost, že stavební spořitelna uzavře smlouvu o překlenovacím úvěru též s osobou, která nemá právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 96/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako s dalším dlužníkem, nezakládá důvod neplatnosti smlouvy ve vztahu k dalšímu dlužníkovi.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.12.2012

Spisová značka: 32 Cdo 2936/2012

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Neplatnost právního úkonu, Smlouva o úvěru

Předpisy: § 1 písm. b) předpisu č. 96/1993Sb.

§ 39 obč. zák.

§ 497 obch. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobou doručenou soudu dne 2. 9. 2008 se žalobkyně domáhala po žalovaných zaplacení dluhu ve výši 244 269,83 Kč s příslušenstvím ze smlouvy o překlenovacím úvěru ze stavebního spoření, uzavřené dne 21. 6. 2006 s prvním žalovaným jako dlužníkem a s druhým žalovaným jako „spoludlužníkem“. Třetí žalovaný je ručitelem za závazek dlužníka ze smlouvy o překlenovacím úvěru na základě prohlášení ručitele z téhož dne.

O k r e s n í s o u d v Karviné – pobočka v Havířově rozsudkem ze dne 5. 4. 2011 zastavil řízení o zaplacení částky 54 061,40 Kč s příslušenstvím poté, co žalobkyně vzala žalobu částečně zpět (výrok I.), prvním žalovanému a třetímu žalovanému uložil zaplatit žalobkyni částku 190 208,43 Kč s příslušenstvím tam uvedeným a náhradu nákladů řízení ve výši 7610 Kč, to vše v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 4500 Kč, jejichž splatnost určil pod ztrátou výhody splátek s tím, že plněním jednoho ze žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinnost druhého žalovaného (výrok II.), žalobu co do zbývajících úroků z prodlení za dobu od 1. 4. 2010 do zaplacení a vůči druhému žalovanému v plném rozsahu zamítl (výrok III.), rozhodl o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným (výrok IV.) a o vrácení soudního poplatku žalobkyni (výrok V.).

Soud prvního stupně vyšel z toho, že žalobkyně uzavřela s prvním žalovaným dne 21. 6. 2006

smlouvu o překlenovacím úvěru ze stavebního spoření (dále též jen „smlouva o překlenovacím úvěru“ nebo „smlouva“), v níž si strany sjednaly podmínky poskytnutí překlenovacího úvěru a jeho splacení s odkazem na všeobecné úvěrové podmínky, které byly součástí smlouvy a podrobněji upravovaly práva a povinnosti smluvních stran. Bylo nesporné, že žalobkyně poskytla prvnímu žalovanému dohodnutý úvěr výplatou částek podle jeho dispozic v měsíci červnu až říjnu 2006 v celkové výši 250 000 Kč, dále, že dohodnuté úroky z úvěru nebyly řádně placeny a první žalovaný nespůřil na účet stavebního spoření. Žalovaní nereagovali na výzvy k doplacení dluhu, žalobkyně proto od smlouvy odstoupila a nesplacená část úvěru se stala splatnou ke dni 30. 6. 2008. Mezi účastníky byla rovněž nesporná výše dlužné jistiny ke dni 1. 4. 2010 představující částku 190 208,43 Kč.

Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná proti prvnímu žalovanému jako dlužníkovi a třetímu žalovanému jako ručiteli, neboť závazkový vztah založený smlouvou o překlenovacím úvěru uzavřenou mezi žalobkyní a prvním žalovaným se řídí podle ustanovení § 261 odst. 3 obch. zák. ustanoveními upravujícími smlouvu o úvěru bez ohledu na povahu účastníků tohoto závazkového vztahu, tedy ustanovením § 497, § 502 odst. 1, věty první, a § 369 odst. 1 obch. zák. Podle obchodního zákoníku – ustanovení § 303 a § 306 odst. 1 – se řídí i akcesorický ručitelský závazek třetího žalovaného. Vzhledem k tomu, že první žalovaný není podnikatelem, je nutno aplikovat i ustanovení § 262 odst. 4 obch. zák. a výši úroku z prodlení posuzovat podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák. Smluvní strany si nemohly sjednat úrok z prodlení v jiné výši, než stanoví prováděcí předpis k ustanovení § 517 obč. zák. Ujednání smluvních stran o vyšším úroku z prodlení je neplatné pro rozpor se zákonem podle ustanovení § 39 obč. zák. a v tomto rozsahu je žaloba nedůvodná.

Druhého žalovaného žalobkyně označila za „spoludlužníka“, aniž by tvrdila, že by uzavřel smlouvu o stavebním spoření. Druhý žalovaný se tak „nemohl platně stát účastníkem smlouvy o poskytnutí úvěru ze stavebního spoření“, z níž žalobkyně uplatňuje své nároky, byť smlouvu o překlenovacím úvěru podepsal. Smlouva o úvěru ze stavebního spoření zásadním způsobem souvisí se smlouvou o stavebním spoření, jehož účastníkem podle ustanovení § 4 zákona č. 96/1993 Sb., o stavebním spoření a státní podpoře stavebního spoření, v rozhodném znění (dále jen „zákon o stavebním spoření“), je fyzická nebo právnická osoba. Stavební spoření je vázáno na tzv. účastníka, kterým je konkrétní fyzická nebo právnická osoba, nikoliv osoby další, a pouze tato osoba se může stát stranou smlouvy o úvěru ze stavebního spoření, či překlenovacího úvěru, jak vyplývá z dikce ustanovení § 1 písm. b), resp. z ustanovení § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření. Smlouva o překlenovacím úvěru uzavřená mezi žalobkyní a druhým žalovaným jako „spoludlužníkem“ je proto neplatným právním úkonem podle ustanovení § 39 obč. zák., neboť odporuje zákonu o stavebním spoření. Druhému žalovanému závazek ze smlouvy o překlenovacím úvěru platně nevznikl a peněžní prostředky podle této smlouvy mu vyplaceny nebyly, nevznikl mu tak ani závazek z titulu bezdůvodného obohacení přijetím plnění z neplatného právního úkonu. Z toho důvodu byla žaloba proti druhému žalovanému zamítnuta.

K odvolání žalobkyně K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 2. 2012 potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu napadeném odvoláním, tedy ve výroku o zamítnutí žaloby proti druhému žalovanému a v závislém výroku o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným (první výrok), a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (druhý výrok).

Odvolací soud vyšel při přezkoumání rozsudku a jemu předcházejícího řízení ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, který nebyl odvoláním zpochybněn, a správným shledal též jeho právní posouzení věci. Přitakal názoru soudu prvního stupně, že smlouva o překlenovacím úvěru ze stavebního spoření není upravena jen v ustanovení § 497 a násl. obch. zák., ale pro svá specifika stanoví její náležitosti také zákon o stavebním spoření, byť jde o „absolutní obchod“, řídící se obchodním zákoníkem podle jeho ustanovení § 261 odst. 3 písm. d). Předpokladem pro uzavření

smlouvy o překlenovacím úvěru je skutečnost, že mezi smluvními stranami této smlouvy byla uzavřena smlouva o stavebním spoření, jak jednoznačně vyplývá z ustanovení § 1 písm. b) zákona o stavebním spoření. Smlouva o překlenovacím úvěru slouží k překlenutí doby, než účastník smlouvy o stavebním spoření naspoří onu cílovou částku určenou ve smlouvě o stavebním spoření. Smlouva o stavebním spoření a s ní související smlouva o překlenovacím úvěru jsou smlouvami individuálně určenými, pokud jde o osobu konkrétního dlužníka, jímž může být jen účastník stavebního spoření, přičemž jde-li o fyzickou osobu, které je státem poskytována státní podpora stavebního spoření, musí tato osoba splňovat zákonem stanovené podmínky. Práva a povinnosti dlužníka z těchto smluv nejsou, až na výjimky stanovené zákonem, např. v případě dědění podle ustanovení § 8 zákona o stavebním spoření, převoditelná na jinou osobu. V dané věci byla smlouva o stavebním spoření uzavřena pouze mezi žalobkyní a prvním žalovaným a pouze s ním jako s dlužníkem mohla žalobkyně platně podle ustanovení § 5 zákona o stavebním spoření uzavřít smlouvu o překlenovacím úvěru. Nebyl-li druhý žalovaný účastníkem stavebního spoření, nemohl se stát dlužníkem a ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným je smlouva o překlenovacím úvěru neplaná pro rozpor se zákonem podle ustanovení § 39 obč. zák.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, odkazujíc co do přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a tvrdíc dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.

Dovolatelka namítá, že odvolací soud nesprávně posoudil otázku, zda účastníkem smlouvy o překlenovacím úvěru ze stavebního spoření může být kromě dlužníka i tzv. „spoludlužník“, který podle smlouvy nemá práva ani povinnosti ve vztahu k čerpání a poskytnutí úvěru a ve vztahu k věřiteli má jen práva a povinnosti související se splácením úvěru. Tato otázka je soudy nižších stupňů řešena rozdílně, když pouze v rámci působnosti Krajského soudu v Ostravě byla platnost smlouvy o úvěru ve vztahu ke „spoludlužníkovi“ posouzena odlišně, a to i v insolvenčních řízeních, jejichž spisové značky uvádí, vedených proti osobám, které jsou spoludlužníky podle smluv o úvěru. Tvrdí, že eviduje několik desítek tisíc smluv o překlenovacích úvěrech, v nichž je obdobná situace, a její postavení vůči „spoludlužníkům“ je tak značně nejisté.

Dovolatelka nesouhlasí s názorem, že mimo účastníka stavebního spoření nemůže být účastníkem smlouvy o překlenovacím úvěru na straně dlužnické jiná osoba, a je-li účastníkem smlouvy, jde ve vztahu k ní o právní úkon neplatný pro rozpor se zákonem podle ustanovení § 39 obč. zák. Gramatickým výkladem ustanovení § 1 písm. b) a § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření, v rozhodném znění, jímž je znění ke dni uzavření smlouvy o překlenovacím úvěru, dospívá k závěru, že úvěr musí být poskytnut pouze účastníkovi stavebního spoření, který byl ve smlouvě označen jako „klient a dlužník“ a z textu smlouvy je zřejmé, že pouze klient má nárok na poskytnutí úvěru od stavebního spořitelny a pouze klient je ve vztahu k čerpání úvěru zavázán určitými povinnostmi souvisejícími s čerpáním úvěru (článek IV smlouvy o překlenovacím úvěru). Dalším dlužníkem, který však nemá oprávnění ani povinnosti ve vztahu k poskytnutí a čerpání úvěru, je tzv. „spoludlužník“, pro něhož ze smlouvy vyplývají jen práva a povinnosti související se splácením úvěru.

S ohledem na ustanovení § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření, podle něhož je předpokladem pro poskytnutí úvěru zajištění návratnosti poskytnutých prostředků, je osoba v pozici „spoludlužníka“ jedním z možných zajišťovacích institutů pro splnění podmínky návratnosti úvěru. Zdůrazňuje, že zákon o stavebním spoření, ani jiný obecně závazný předpis nestanoví, že poskytnutý úvěr by musel splácet pouze účastník stavebního spoření, jemuž byl úvěr poskytnut, což považuje za logické, poněvadž kdyby tomu tak bylo, byly by eliminovány některé zajišťovací instituty upravené v občanském a obchodním zákoníku. Právní předpisy nestanoví taxativní výčet zajišťovacích prostředků pro naplnění podmínky finanční návratnosti poskytnutého úvěru. Institut „spoludlužníka“ je tak možno považovat za způsob zajištění za předpokladu, že osoba označená za „spoludlužníka“ projeví vůli být vedle příjemce úvěru zavázána podle dohodnutých pravidel úvěr splácet. Takový

projev vůle není podle názoru dovolatelky v rozporu se zákonem ani účel zákona neobchází.

Dovolatelka namítá, že soudy nižších stupňů přistupovaly k výkladu textu smlouvy formalisticky v rozporu s obecně uznávanou zásadou „pacta sunt servanda“ a zásadou, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nezabývaly se projevem vůle „spoludlužníka“, který jednoznačně směřoval k tomu, že druhý žalovaný byl připraven splácet úvěr poskytnutý prvnímu žalovanému. S odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu připomíná, že základním principem výkladu smluv je priorita výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy před výkladem, který neplatnost zakládá, jsou-li oba výklady možné. Tím je naplněn i princip autonomie smluvních stran, povaha soukromého práva a s ním spojená společenská a hospodářská funkce smlouvy.

Dovolatelka soudům obou stupňů vytýká, že se při výkladu vůle „spoludlužníka“ neřídily výkladovými pravidly určenými ustanoveními § 35 odst. 2 obč. zák. a § 266 obch. zák. a nerespektovaly zásady pro výklad právních úkonů formulované v judikatuře Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, na kterou konkrétně poukazuje, ale postupovaly formalisticky za použití nepřipustného zužujícího výkladu.

Dovolatelka rovněž namítá, že soudy nižších stupňů při výkladu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření postupovaly v rozporu se zásadami pro výklad právního předpisu. Za použití gramatického, logického a teleologického výkladu tohoto ustanovení lze dospět k závěru, že úvěr může být poskytnut pouze účastníkovi stavebního spoření, tzn. že účastníkem smlouvy musí být vždy účastník stavebního spoření a ze smlouvy musí vyplývat závazek věřitele poskytnout přímo účastníkovi stavebního spoření úvěr, dále že úvěr musí být poskytnut účelově na bytové potřeby a může být poskytnut pouze za podmínky zajištění návratnosti. Přitom konkrétní způsoby zajištění návratnosti prostředků nejsou v zákoně o stavebním spoření specifikovány a pravidelně je využíváno zajišťovacích institutů upravených v obchodním, popř. v občanském zákoníku, popř. institutů, které nejsou v zákoně přímo upravené, nicméně neodporují zákonu, ani jej neobchází, tj. i institut „spoludlužníka“.

Dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

V projednávané věci dovolání směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen (v pořadí první ve věci) rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. V úvahu tak nepřichází přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., které spojuje přípustnost dovolání s měnícím rozsudkem (usnesením) odvolacího soudu, ani podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., které předpokládá, že soud prvního stupně již jednou ve věci rozhodl. Nejvyšší soud proto zvažoval, zda je dovolání přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. (jež bylo zrušeno k 31. 12. 2012 nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. [PL. ÚS 29/11](#)), podle něhož je dovolání přípustné proti rozsudku či usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam (odstavec 1 písm. c)) zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak; k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 se nepřihlíží.

Nejvyšší soud dospěl k závěru o zásadním právním významu napadeného rozhodnutí v otázce posouzení platnosti smlouvy o překlenovacím úvěru ve vztahu ke dlužníkovi, jenž není účastníkem stavebního spoření, kterou odvolací soud řešil v rozporu s hmotným právem.

Právní posouzení věci je činnost soudu, spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) právní normy, jež vede k závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná či nikoliv.

Právní posouzení je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 39 obč. zák. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přičí dobrým mravům.

Z ustanovení § 1 písm. b) zákona o stavebním spoření vyplývá, že stavební spoření je účelové spoření spočívající v poskytování úvěrů účastníkům stavebního spoření.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o stavebním spoření účastníkem stavebního spoření (dále jen „účastník“) může být fyzická nebo právnická osoba.

Podle ustanovení § 5 zákona o stavebním spoření osoba, která uzavře se stavební spořitelnou písemnou smlouvu podle občanského zákoníku o stavebním spoření (dále jen „smlouva“), se stává účastníkem. Účastník se ve smlouvě zejména zaváže ukládat u stavební spořitelny vklady ve smluvené výši (odstavec 1, věta první a druhá). Účastník má právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření na financování bytových potřeb (dále jen „úvěr ze stavebního spoření“) po splnění podmínek tohoto zákona a podmínek stanovených stavební spořitelnou ve všeobecných obchodních podmínkách, zejména po splnění předpokladů zajištění jeho návratnosti (odstavec 2). Úvěr ze stavebního spoření může být stavební spořitelnou poskytnut a účastníkem použit pouze na financování bytových potřeb. Financováním bytových potřeb účastníka se rozumí i financování bytových potřeb osob blízkých. Za osobu blízkou se pro účely tohoto zákona považuje příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel (odstavec 3).

V této podobě platila citovaná ustanovení zákona o stavebním spoření v době uzavření smlouvy o překlenovacím úvěru a jde rovněž o stávající znění tohoto zákona.

Podle ustanovení § 497 obch. zák. smlouvou o úvěru se zavazuje věřitel, že na požádání dlužníka poskytne v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a dlužník se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.

V projednávané věci byl závazek prvního i druhého žalovaného založen smlouvou o překlenovacím úvěru ze stavebního spoření uzavřenou podle ustanovení § 497 obch. zák. a zákona o stavebním spoření. S odvolacím soudem lze souhlasit potud, že předpokladem pro uzavření smlouvy o překlenovacím úvěru je skutečnost, že mezi věřitelem (stavební spořitelnou) a dlužníkem byla uzavřena smlouva o stavebním spoření, neboť podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření má účastník stavebního spoření právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření.

Dovodil-li odvolací soud z citovaného ustanovení, že smlouva o úvěru uzavřená s druhým žalovaným jako dalším dlužníkem je neplatná pro rozpor se zákonem podle ustanovení § 39 obč. zák., protože druhý žalovaný nebyl účastníkem stavebního spoření, považuje odvolací soud tento výklad za nesprávný, neboť z uvedeného ustanovení vyplývá pouze to, že účastník stavebního spoření má právo na uzavření smlouvy o překlenovacím úvěru a na poskytnutí úvěru za podmínek stanovených zákonem a všeobecnými obchodními podmínkami stavební spořitelny. Toto ustanovení neobsahuje

příkaz stavební spořitelně uzavřít smlouvu pouze s účastníkem stavebního spoření ani zákaz uzavřít ji s osobou, jež není účastníkem stavebního spoření. Uzavřela-li stavební spořitelna proto smlouvu o překlenovacím úvěru s osobou, která je účastníkem stavebního spoření, uzavřela ji s tím, kdo má na uzavření smlouvy podle zákona právo. Jestliže ji uzavřela současně s další osobou jako dalším dlužníkem, nejde o právní úkon v rozporu se zákonem, má-li smlouva náležitosti platného právního úkonu ve smyslu ustanovení § 497 obch. zák. Skutečnost, že stavební spořitelna uzavře smlouvu o překlenovacím úvěru též s osobou, která nemá právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření, jako s dalším dlužníkem, nezakládá důvod neplatnosti smlouvy ve vztahu k dalšímu dlužníkovi.

Smlouva o překlenovacím úvěru uzavřená s dlužníkem, který je účastníkem stavebního spoření a dalším dlužníkem, který jím není, není ani v rozporu s ustanovením § 1 písm. b) zákona o stavebním spoření, protože jedním z dlužníků je účastník stavebního spoření. Správnosti výkladu, podle něhož smluvní stranou v postavení dlužníka, vedle účastníka stavebního spoření, může být i osoba, která účastníkem stavebního spoření není, nasvědčuje i ustanovení § 5 odst. 3 zákona o stavebním spoření, podle něhož úvěr ze stavebního spoření může být spořitelnou poskytnut a účastníkem použit pouze na financování bytových potřeb, přičemž financováním bytových potřeb účastníka – podle znění zákona – se rozumí i financování bytových potřeb osob blízkých účastníku stavebního spoření. V takové situaci odpovídá účelu (funkci) stavebního spoření, aby ten, jehož bytová potřeba je rovněž řešena, byl dalším dlužníkem ze smlouvy o překlenovacím úvěru.

Odvolací soud tak nesprávně vyložil znění ustanovení § 1 písm. b) a § 5 odst. 2 zákona o stavebním spoření a posouzením smlouvy o úvěru jako neplatného právního úkonu ve vztahu k dalšímu dlužníkovi pro rozpor se zákonem o stavebním spoření se odchýlil i od závěrů Ústavního soudu vyjádřených v rozhodnutích dávajících přednost výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, oproti výkladu, jímž je neplatnost smlouvy založena (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. [II. ÚS 3381/2010](#) a nálezy ze dne 6. 4. 2005, sp. zn. [II. ÚS 87/04](#), které jsou veřejnosti dostupné na jeho webových stránkách).

Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl naplněn. Za situace, kdy Nejvyšší soud neshledal, že by řízení trpělo vadami uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 (tzv. zmatečnostmi), ani jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k nimž přihlíží v případě přípustného dovolání z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3, větu druhou, o. s. ř.), bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.) napadený rozsudek odvolacího soudu v potvrzujícím výroku ve věci samé (včetně závislých výroků o nákladech řízení) zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř.). Jelikož důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i jej v zamítavém výroku ve věci samé vůči druhému žalovanému (a v souvisejícím výroku o nákladech řízení) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 o. s. ř.).